

Sygn. akt III KO 30/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **R.S.**

skazanego za przestępstwo z art. 203 k.k. w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 lipca 2018 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w B. z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt II AKa [...] /15,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K[...] /13,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 15 marca 2018 r. do Sądu Najwyższego przekazano wniosek R.S. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w B. z dnia 3 listopada 2015 r. sygn. akt II AKa [...] /15, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K [...] /13. W swym piśmie skazany R.S. powołał się na nieprawidłową, jego zdaniem, ocenę zeznań pokrzywdzonej A.S., które doprowadziły m.in. do ustalenia, że skazany pobawił ją wolności na okres 14 dni, co związane było z używaniem

przemocy i gróźb jej użycia oraz domaganiem się wykonania innych czynności seksualnych i szczególnym udręčeniem pokrzywdzonej. W ocenie skazanego R.S. za odmową uznania zeznań pokrzywdzonej za wiarygodne przemawiała także treść pisemnych motywów Sądu Najwyższego, który rozpoznając kasację od przywołanego wyżej wyroku Sądu Apelacyjnego w B. miał stwierdzić, że „A.S. była słuchana w toku postępowania przygotowawczego tylko raz. Na rozprawie zaprzeczyła, aby opisywane wcześniej przez nią zdarzenia miały w ogóle miejsce”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny w związku z czym należało odmówić jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. bez podejmowania wcześniejszych czynności w postaci wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.

Na wstępie przypomnieć należy, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, umożliwiającym wzruszenie prawomocnego wyroku. Wznowienie postępowania może nastąpić tylko w razie stwierdzenia ściśle określonych podstaw, wymienionych w art. 540, 540a, 540b i art. 542 § 3 k.p.k. Prawomocny wyrok korzysta z domniemania prawidłowości, w tym trafności ustaleń faktycznych co do sprawstwa skazanego, poczynionych na podstawie przeprowadzonych dowodów. Na wnioskodawcy ciąży nie tylko obowiązek wskazania podstawy prawnej wznowienia postępowania lecz także wykazania, że w sprawie zachodzą podstawy określone w tych przepisach.

Art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych o ile jest on oczywiście bezzasadny. W toku postępowania przewidzianego w art. 545 § 3 k.p.k. nie dochodzi zatem do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do kontroli tego wniosku mającej charakter *quasi* formalny, wstępny, choć pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia. Dopiero po tym badaniu i stwierdzeniu braku podstaw do uznania wniosku za oczywiście bezzasadny przechodzi się do dalszych czynności prowadzących do merytorycznego rozpoznania wniosku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15, LEX nr 1812335). W przywołanym powyżej orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że przy ocenie oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienie postępowania, niepocho

od obrońcy lub pełnomocnika, decydująca jest sama jego treść. Wspomniana oczywista bezzasadność wniosku może wynikać z tego, że wskazano na podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie powołano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej prawomocnego wyroku objętego tym wnioskiem.

Wniosek R.S. mieści się w tej ostatniej kategorii. Uzasadnienie pisma przekonuje, że skazany wskazuje wyłącznie na okoliczności dotyczące sfery oceny dowodów, bezpośrednio związane z poczynionymi w sprawach ustaleniami faktycznymi, podważając jej prawidłowość, co nie jest podstawą do wznowienia postępowania, o której mowa w powołanych wyżej przepisach.

Okoliczności związane z oceną wiarygodności depozycji A.S., na które aktualnie powołuje się skazany w swym wniosku były już przedmiotem oceny Sądów orzekających w sprawie. Sąd Okręgowy za wiarygodne przyjął zeznania pokrzywdzonej złożone na etapie postępowania przygotowawczego, obszernie swą ocenę uzasadniając i eksponując powody, dla których nie dał wiary pokrzywdzonej, co do finansowych powodów obciążenia odpowiedzialnością m.in. R.S., które uwidoczniły się na rozprawie głównej (s. 26-28v motywów Sądu Okręgowego). Także Sąd Apelacyjny nie odnalazł podstaw, by ocenę tę podważyć trafnie przyjmując, że to zeznania z postępowania przygotowawczego charakteryzowały się pełnym i, jak się wydaje, spontanicznym opisem zaistniałych zdarzeń, w przeciwieństwie do ogólników formułowanych przez świadka na rozprawie, kiedy A.S. wycofała się ze złożonych poprzednio depozycji (s. 24 motywów Sądu Apelacyjnego). Nadmienić wreszcie należy, że zgodności z prawem tej oceny nie zakwestionował także Sąd Najwyższy, który uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego tylko w części, w jakiej utrzymano nim w mocy skazanie R.S. za popełniony na szkodę A.S. czyn z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz odnośnie tego skazania wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 kwietnia 2015 r. w sprawie II K [...] /13 (pkt III) i w tym zakresie postępowanie umorzył na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. i art. 537 § 2 k.p.k., to jest wyłącznie wobec niezłożenia przez pokrzywdzoną wniosku o ściganie wyżej wskazanego przestępstwa.

Żadna z podnoszonych w piśmie skazanego okoliczności nie nosi więc cechy nowości mającej świadczyć, że skazany nie popełnił prawomocnie przypisanego mu czynu, czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Nie ma również podstaw do przyjęcia, że R.S. bezpodstawnie skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.).

Postępowanie wznowieniowe nie służy przeprowadzeniu kolejnych dowodów, które mogłyby wykazać przeciwieństwo tego, co przyjęto w postępowaniu rozpoznawczym i nie ma na celu ponownego rozpoznania sprawy, do czego zmierza wnioskodawca.

Dlatego należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego jako oczywiście bezzasadnego.

Pouczenie: na niniejsze postanowienie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego orzekającego w składzie trzech sędziów (art. 545 § 3 k.p.k.). Zażalenie wnosi się do Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od daty doręczenia postanowienia (art. 460 k.p.k.).

ał